

Ніщо не забуте?

9 Травня 2011 року... 66-та річниця Великої Перемоги. Ще четверо ветеранів не дожили до цієї річниці. Ідуть вони від нас у позасвіти, залишаючи для нас найдорожче – пом'ять про ті переможні травневі дні 1945-го!

Нехай сьогодні буде тиша Хвилини мовчання... Згадаємо всіх поіменно. Це потрібно не мертвим. Це потрібно нам, живим. Тиша Хвилини мовчання... Хай ніщо не заважає нам, сьогоднішнім, думати і згадувати тих, хто не поділить сьогодні з нами радість і сонячний день дев'ятого дня травня 66-ої переможної весни. Ми звикли їх бачити старими і німецькими. А вони ж були, як ми: складали екзамени, проходили практики, готували перші наукові роботи, кохали, поспішали жити, творити... Писали вірші. Якими свіжими є й сьогодні рядки Давида Канєвського, нашого студента і поета, і фронтовика: «Півнеба там тії весни на проліски розкришено»... Ні! Вони були особливими, бо любили наш університет і нашу землю більше за власне життя...

Ніхто не підраховував, скільки їх не повернулося в Університет з бою. Але ось цей список на стелі біля актової зали називає імена тих, хто дійсно загинув смертю хоробрих. І Герої Радянського Союзу – Нескорена Полтавчанка, відмінниця навчання, майбутній астроном Ляля Убийвовк. Вихованець хімфаку, що поліг, визволяючи рідний Харків Костя Курячий, писав сину рядки із окопів: «Сміливого куля боїться. Я був сміливим і мене не забуде народ...». Не забудемо? Четвертокурсниця біофаку, молодогвардійка Шура Дубровіна разом із своїми учнями пройшла дев'ять кіл фашистських катівень... Такою і пішла у безсмертя. Не забудемо?

Це неправда, що стіни не пам'ятають. Пройдіться коридорами. О, ще як пам'ятають аудиторії Петра Коржа і Бориса Райхцаума, Віктора Астахова і Василя Булаха, Аркадія Епштейна і Матвія Аронова, Віталія Мосенцева й Івана Гнідаша, Шуру Квітку і Зіну Голубєву, Лідію Березнікову і Павла Ковальова, Марка Чернякова і Валентина Александрова, Ростислава Бородаєвського й Івана Булаєнка, Володимира Макридіна і сотні інших наших колег... Et nostra Memoria grata... І наша вдячна пам'ять... Доки наші серця б'ються.

НІЩО НЕ ЗАБУТЕ?

О.НЕРУХ, головний редактор.